

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: I.B., nar. ... , t.č. v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, *zastoupeného: JUDr. Václav Liksomer, advokát, Masarykovo nám. 1, 331 41 Kralovice*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2017 č.j. OAM-74/LE-LE05-LE24-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“) a řízení bylo zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona.

Žalobce v žalobě tvrdil, že v rozporu s § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu nebyl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností a dále že správní orgán v rozporu s § 50 správního řádu a § 24 zákona o azylu správní orgán neprovedl důkazy nezbytné ke spolehlivému zjištění skutkového stavu, zejména nebyl proveden výslech žalobce. Žalobce

přitom v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině se bojuje a je tam válka a on tam má rodinu, ženu a dvě děti (dospělého syna a nezletilou dceru, o niž se musí starat), a na Ukrajině není práce a současně se obává, že by mohl být na Ukrajině odveden a mohl by být také zabit. Žalobce s rodinou používají ruský jazyk a zastávají názory, pro něž se na Ukrajině používá výraz "proruský". Osoby vyjadřující takové názory se mohou ocitnout v ohrožení života. Také je na Ukrajině omezováno používání ruského jazyka. Žalovaný podle žalobce nezjistil všechny relevantní informace o zemi původu a také se nezabýval tvrzeními žalobce, že se bojí na Ukrajině o svůj život, nezabýval se ani názory a postoji žalobce a eventuálními následky takových postojů na Ukrajině. Vzhledem k uvedenému podle žalobce nebyly splněny podmínky pro posouzení žádosti jako nepřipustné dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, naopak podle něho byly splněny podmínky ust. § 12 a § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Žalobce navrhl k důkazu svůj výsledek a dále zprávu ČTK s názvem „Amnesty kritizuje stav lidských práv v Rusku, schytala to ale i Ukrajina“ z 26.02.2016; zprávu Sputniknews s názvem „Amnesty international: Na Ukrajině je dnes velmi nebezpečné vyslovit proruské názory“ ze dne 26.02.2016; článek agentury Inforos s názvem „Ukrajina bojuje s ruštinou“; článek publikovaný na svobodnenoviny.eu dne 31.05.2016 s názvem „Ukrajina zabránila expertům OSN ve vyšetřování mučení v ukrajinských věznicích“; článek deníku Times uveřejněný v časopisu Týden dne 03.06.2016 s názvem „Mučení i tajné vězení. Ukrajina proti proruským sympatizantům“; článek ČTK ze dne 04.06.2016, který uvedl britský list The Times s názvem „Ukrajinská tajná služba podle OSN krutě mučí sympatizanty proruských separatistů“; článek s názvem „Ukrajina: hodný policajt, zlý policajt“ autorů Alony Liashevy, doktorandky urbanistických studií na univerzitě v Milan-Biocca, šéfredaktorky časopisů Commons a September a editorky knihy Left Europe a Michaila Khokhloviche, aktivisty a překladatele žijícího v Kijevě, který byl publikován v časopisu Solidarita dne 05.06.2017; článek polského deníku wPolityce ze dne 20.06.2017 s názvem „Do Lvova přišli ukrajinský banderovci v uniformách německo-fašistického SS“; článek publikovaný na webu Nová republika dne 30.05.2017 s názvem „V Kyjevě byl podán návrh na legalizaci tajných věznic SBU“; článek agentury Rossia Insider s názvem „Ukrajina: Zákon zakazující popírání „ruské agrese“ a zátah na protiválečné demonstranty“.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že bylo zjištěno, že žalobce byl již v minulosti účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobce v novém řízení neuvádí naprosto žádnou novou skutečnost, tím méně novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o mezinárodní ochranu z vlasti a obav z návratu do vlasti.

Součástí správního spisu je žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 21.4.2017, kterou žalobce podal poté, co byl zajištěn a co mu byla poskytnuta informace podle § 3a písm. a) bod čtvrtý a podle § 3b odst. 1 zákona o azylu. Uvedl, že žádá o azyl, protože se na Ukrajině bojuje, žalobce má tam rodinu, ženu a dvě děti, musí se o ně starat, ale není tam práce a může tam být zabit.

Správní orgán opatřil předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17.12.2015, v níž žalobce uváděl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany kvůli válce, jiný důvod neuváděl. Nechce jít na vojnu a na stará kolena bojovat. V případě návratu do vlasti se

bojí, že by ho odvedli do armády a musel by bojovat. Už nechce bojovat, je mu 55 let, má rodinu a nechce do armády a navíc Ukrajina v téhle válce nemá šanci.

V rámci pohovoru se žalobcem vedeném dne 4.1.2016 žalobce uváděl, že opustil Ukrajinu v roce 2008 kvůli práci, kdy tam práce nebyla a tady se dalo vydělat. Jiné potíže na Ukrajině neměl a o udělení mezinárodní ochrany požádal o to, protože se na Ukrajině bojuje, tedy kvůli válce, žalobce měl strach, že po novém roce bude znovu nabírat do armády. Žalobce se bojí války, do války berou vojáky ze západní Ukrajiny.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23.3.2016, podle něhož žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, jednalo se o rozhodnutí č.j. OAM-192/LE-LE05-LE05-2015. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že branná a vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem a v případě žalobce nelze ani předpokládat, že by její případný výkon by měl být uplatněn diskriminačně, neboť on sám nic takového neuvedl a státním orgánem nebylo toto zjištěno. Žalobce měl výslovně prohlásit, že na Ukrajině žádné problémy neměl, ani z jeho výpovědi nevyplyvá, že by nějakou formu pronásledování očekával po jeho návratu do vlasti. Za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, o které žalobce hovořil. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti na západě Ukrajiny, kde žil až do svého odjezdu z vlasti a kde i v současnosti žije jeho manželka a děti. Tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů a tohoto západoukrajinského regionu se zmíněná bezpečnostní situace vůbec netýká.

V rámci druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 24.4.2017 uváděl, že důvodem žádosti je to, že na Ukrajině je válka a má tam rodinu, kterou musí živit. Na Ukrajině není práce, a když je tak je málo placená, nedá se z toho uživit rodina. Když byl na vojně, sice nebyl důstojníkem, ale byl v důstojnické funkci. Normálně by ho do války nevzali, protože je starý, ale kdo ví, co se tam na Ukrajině může stát. Žalobce výslovně potvrdil, že jeho situace se od doby, kdy podal první žádost o azyl, nijak nezměnila.

Správní orgán opatřil v rámci správního řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu zprávu Amnesty International z dubna 2016 týkající se trestu smrti, zprávu ČTK z 8.2.2017 o tom, že ukrajinská ekonomika výrazně oživila, informaci MZV ČR ze dne 3.6.2016 č.j. 103518/2016-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zprávu o situaci na Ukrajině pořízenou MV ČR OAMP z 24.11.2016, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 12.1.2017, výroční zprávu Amnesty International z 22.2.2017, zprávu o dodržování lidských práv vydanou MZ USA 3.3.2017, výroční zprávu Freedom House na téma Svoboda ve světě z ledna 2017 a zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 9.12.2016 o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16.8. do 15.11.2016. Žalobce byl s podklady seznámen dne 24.4.2017 a výslovně uvedl, že řekl všechno a už nechce nic doplnit.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný citoval ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, podle kterého podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti, a to zda uvedl, nebo se objevily nové skutečnosti, nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince

předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by mohl být cizinec vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo mu hrozí vážná újma podle § 14a. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za jediný důvod žádosti válku a dodal, že nechce jít na vojnu a na stará kolena bojovat. Zmínil také nedostatek pracovních příležitostí na Ukrajině a nemožnost vydělat si tam. Žalobce nyní uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty na Ukrajinu se opětovně vrátit, tedy obavu z odvodu do armády a poslání do války a ekonomické důvody, jako je nedostatek práce na Ukrajině a nemožnost výdělku. Ostatně sám žalobce výslovně prohlásil, že jeho situace se od doby, kdy podal první žádost, nijak nezměnila. Správní orgán proto neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť neuvedl naprosto žádnou novou skutečnost, tím méně novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů k odchodu žalobce o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán nezjistil ve správním řízení všechny relevantní, důvěryhodné a vyvážené aktuální transparentní a dohledatelné informace o zemi původu žalobce. Tato námitka nebyla shledána důvodnou, neboť ze správního spisu výše shrnutého je zřejmé, že v rámci druhého správního řízení správní orgán opatřil řadu aktuálních zpráv. Tyto zprávy následně byly předloženy jako podklady pro rozhodnutí žalobci a ten neměl žádné výhrady k rozsahu či obsahu těchto listin.

Soud má za to, že z výše shrnutého obsahu vyjádření žalobce v rámci správních řízení o obou žádostech o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně plyne, že žalobce uváděl v opětovné žádosti tytéž důvody jako v žádosti první. Konkrétně v této žalobě byla vznesena námitka, že se žalovaný nezabýval tvrzeními žalobce, že se žalobce bojí na Ukrajině o svůj život, že by mohl být zabit. Žalobce v této souvislosti uváděl válku na Ukrajině a obavu z odvodu, z čehož jasně vyplývá, že jde o námitku, která byla žalobcem uváděna již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Nejedná se proto o novou skutečnost a v rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu se touto otázkou se správní orgán zabýval dostatečně podrobně se závěrem, že se nemůže jednat o důvod pro udělení mezinárodní ochrany v žádné formě. Z hlediska ust. § 11 odst. 1 zákona o azylu se nejedná o novou skutečnost.

Podle žalobce se žalovaný nezabýval názory a postoji žalobce, že má protiruské názory, jeho rodina hovoří rusky, a mohl by být v této souvislosti na Ukrajině i napaden. Žalobcem předložené a k důkazu provedené zprávy shora vyjmenované svědčí o tom, že postihy jsou směřovány k politicky aktivním osobám, jako jsou novináři a jiní političtí aktivisté, což žalobce dle výslovného vyjádření nebyl.

Rovněž tvrzení v žalobě, že se žalobce musí starat o rodinu a že na Ukrajině není práce, tj. ekonomické důvody, byla uplatněna a posouzena již v řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, tzn. opět se nejedná o nové skutečnosti dle ust. § 11 odst. 1 zákona o azylu. Provádět výslech žalobce shledal soud nadbytečným, neboť žalobce měl opakovaně

možnost ve správním řízení uvádět z jeho pohledu rozhodné skutečnosti. Nadto při seznámení s podklady pro rozhodnutí výslovně potvrdil, že nechce svá tvrzení dále doplňovat.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 18. srpna 2017

Za správnost vyhotovení: M.K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně